

Sygn. akt V CSK 428/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku M. K.

przy uczestnictwie A. S.-W. i H. R. B.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestniczki A. S.-W. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 października 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o stwierdzenie, że poprzedniczka prawna wnioskodawczynie nabyła przez zasiedzenie z dniem 31 grudnia 1975 r. udział $\frac{1}{2}$ części we współwłasności określonej nieruchomości.

Sądy obu instancji uznały, że poprzedniczka prawna ani wnioskodawczynie nie były posiadaczkami samoistnymi przedmiotowego udziału we współwłasności nieruchomości, a jedynie wykonywały zarząd całą nieruchomością w imieniu i za zgodą również współwłaściciela tego udziału.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargo do rozpoznania wskazała przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., zarzuciła też nieważność postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie niewątpliwie nie zachodzi nieważność postępowania upatrywana przez skarżącą w tym, że nie został z urzędu ustalony krąg uczestników postępowania, a w szczególności nie wezwano do udziału w sprawie poprzedniego współwłaściciela nieruchomości J. J. Z. albo jego następców prawnych. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 20 kwietnia 2010 r. III CZP 112/09, stanowiącej zasadę prawną (OSNC 2010/7-8/98), niewzięcie przez zainteresowanego udziału w sprawie rozpoznawanej w postępowaniu nieprocesowym nie powoduje nieważności postępowania. Może jedynie stanowić naruszenie przepisów postępowania (art. 510 k.p.c.), mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, jeżeli nie uczestniczył w sprawie o zasiedzenie nieruchomości ten jej właściciel, przeciwko któremu biegnie zasiedzenie oraz aktualny właściciel (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2009 r. III CSK 287/08 i z dnia 18 lutego 2015 r. I CSK 82/14 (niepubl.). Taka zaś sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła.

Skarżąca nie wykazała również przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Nie sformułowała bowiem zagadnień prawnych w sposób prawidłowy, pozwalający ustalić ich treść, istotę i sens. Nie wskazała przepisów prawa, na tle których powstały ani nie przeprowadziła pogłębionego wywodu prawnego przedstawiającego kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne, jakie na tle zagadnień występują, jak również nie wykazała, że są to zagadnienia o uniwersalnym charakterze, tak poważne i istotne, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Powołując się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżąca nie wskazała przepisów prawa wymagających wykładni ani jej

zakresu, jak również wątpliwości jakie wywołuje i konieczności wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie. Nie wskazała też, że określony przepis jest różnie interpretowany w orzecznictwie sądowym ani nie przedstawiła przykładów rozbieżnych orzeczeń zapadłych w wyniku zastosowania różnej wykładni przepisu (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07 i z dnia 12 grudnia 2008 r. II PK 220/08, niepubl.).

Wnioskodawczynie nie wykazała również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wymaga to bowiem wykazania, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Nie wystarczy sam zarzut oczywistego naruszenia określonego przepisu, ani użycie przymiotników „rażące”, „oczywiste” czy „niewątpliwe”, na określenie charakteru naruszenia, jeżeli skarżący nie wykaże w przekonującym wywodzie, iż rzeczywiście Sąd drugiej instancji w kwalifikowany sposób naruszył prawo, co miało decydujący wpływ na treść jego orzeczenia (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11, niepubl.).

Skarżąca w żaden sposób nie wykazała, że ewentualne naruszenie przez Sąd drugiej instancji wskazanych przez nią przepisów par. 837 w zw. z § 925, § 872 czy § 1008-1011 BGB mogło mieć jakikolwiek wpływ na treść orzeczenia, podobnie jak zarzucane niezastosowanie przez ten Sąd nieokreślonych przepisów prawa materialnego obowiązujących przed wejściem w życie przepisów prawa rzeczowego. Dotyczy to również zarzutu naruszenia art. 230 k.c. oraz nieokreślonego przepisu prawa procesowego, który powinien być wskazany na uzasadnienie zarzutu nie rozpoznania przez Sąd drugiej instancji części zarzutów apelacyjnych.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

I.n